

ADORO TE DEVOTE

Ve vězení v Scheveningen se Titus po obědě modlíval známý hymnus Tomáše Akvinského Adoro Te devote. V textu „Má cela“ o tom sám píše: „Adoro Te se stalo mou nejoblíbenější modlitbou. Často jsem si hymnus polohlasem prozpěvoval a to mi pomáhalo vykonat duchovní svaté přijímání.“

První a závěrečné verše hymnu zní takto:

Klaním se Ti oddaně, Božství přesvaté,
které v těchto způsobách jsi vpravdě ukryté.

Kéž Tě s odhalenou tváří mohu uvidět,
blažený na Tvou slávu ať mohu pohledět.

Překlad Markéta Koronthálová,
Vexilla regis, Vyšehrad 2013

Titus Brandsma

Karmelitán a mučedník

Svatořečení: 15. května 2022

Anno Brandsma se narodil roku 1881 v nizozemském Frísku. Roku 1898 vstoupil na Karmel a jako řeholní jméno přijal jméno svého otce – Titus. Časné sliby složil v říjnu 1899, na kněze byl vysvěcen 17. června 1905. Zabýval se studiem filozofie a mystiky. Spolupracoval při zakládání Katolické univerzity v Nijmegen (1923), později se stal jejím rektorem.

Ve 30. letech otevřeně kritizoval nacistickou ideologii, během okupace Holandska hájil svobodu katolického tisku a novinářské práce vůbec. V lednu 1942 byl uvězněn, 26. července 1942 byl usmrcen fenolovou injekcí v koncentračním táboře Dachau. Za blahoslaveného byl prohlášen roku 1985. V češtině jsou dostupné dva Titovy životopisy – od autorské dvojice Scapin – Secondin (KNA 1994) a od Fernanda Rome-rala (KNA 2010) a krátký medailon v Sicariho knize Svatí Karmelu (KNA 2011).

Více informací na webu

www.ocarm.org

@ Carmelites.ie

@ocarm_org

foto vitráže v kapli v Houstonu

© Province of the Most Pure Heart of Mary (PCM)

ostatní fotografie © Nederlandse Provincie Karmelieten

Titus Brandsma
Karmelitán a mučedník

Eucharistie

Eucharistický život Karmelu

Eucharistie je středem křesťanského života, proto není divu, že je od samých počátků Řádu i srdcem Karmelu. První bratři zbudovali uprostřed svých cel malou oratoř, kde se scházeli ke společné modlitbě i slavení Eucharistie, kde se setkávali mezi sebou navzájem i se vzkríšeným Pánem.

Karmel má dlouhou, v Řeholi zakotvenou (Řehole 14) tradici denního svatého přijímání a také pro Tita byla každodenní Eucharistie pevným základem jeho života i spirituality. Ostatně Titus vstoupil do Řádu roku 1898 v Boxmeeru, v městě, kde se po staletí opakuje slavnostní procesí na památku eucharistického zázraku, který se zde kolem roku 1400 odehrál.

Pokrm na cestu

Titus byl přesvědčen, že náš duchovní život, stejně jako ten tělesný, potřebuje být sycen. V proroku Eliášovi viděl vzor karmelitánského života. Jako se Eliáš vydal pouští k hoře Choreb v síle nebeského pokrmu, tak také my, dokud „kráčíme zde dole cestou života“, jsme posilováni darem Eucharistie. Titus byl uvězněn pro statečnou obranu katolického tisku a lidských práv; „kráčení v síle božského pokrmu“ prožil nejzazším způsobem mezi lednem a červencem roku 1942, kdy přijetí Eucharistie ve vězení bylo výjimečným a vzácným darem, tím intenzivněji však prožívaným. Tehdy podstoupil svou vlastní křížovou cestu, která ho zavedla do Dachau.

**„V Nejsvětější svátosti oltární
se nám znovu dává, a nejenom On sám
jako Druhá Božská Osoba.
Ne, vždyť říká, že si všechny
tři osoby Nejsvětější Trojice
udělají příbytek v našem srdci,
pokud jsme s Ním spojeni.“**

– Titus Brandsma

Časté svaté přijímání

Titovo přesvědčení o důležitosti častého slavení Eucharistie posílila i četba textů řádových svatých, například Marie Magdaleny de' Pazzi a Terezie z Avily. Často o tom také hovořil, když přednášel o životě a poselství holandské národní svěťice, mystičky Lidwiny ze Schiedamu (1380–1433). Její kult znovu rozkvétl za Titova života – roku 1890 byla svatořečena, v roce 1931 jí byl zasvěcen kostel v Schiedamu.

Modlitba po svatém přijímání

Titus kladl důraz na prožití času, který věnujeme díkyčinění po přijetí Eucharistie. Když jsme přijali vzkríšeného Pána, je to chvíle skutečné kontemplace, kdy chceme být otevřeni jeho působení v nás. Modlitbu po svatém přijímání vztahuje Titus k postavě proroka Eliáše: „Na Chorebu Hospodin promluvil k prorokovi v šumu jemného vánku. Pán nebyl ani ve vichru, ani v zemětřesení, ale v jemném vánku. Podobně po svatém přijímání musíme kontemplovat Pána pod eucharistickými způsoby, v hloubce svého nitra: to je ta chvíle, kdy Pán přechází.“

Duchovní svaté přijímání

Svatá Terezie z Avily často doporučuje duchovní svaté přijímání, zejména když přijetí svátosti není možné. Snad si dříve Titus ani neuvědomil, jak důležité bude jednou duchovní svaté přijímání v jeho životě, podobně jako si to nepřipouští dnešní čtenář svaté Terezie – až do okamžiku, kdy i jemu osobně válka nebo pandemie denní Eucharistii znemožní. Zatímco v Dachau, kde bylo internováno mnoho kněží, mohl Titus přijímat Eucharistii (i ve svůj poslední den), v předchozích vězeních tomu tak nebylo. V Scheveningen si Titus poznamenal: „Každé ráno vkleče sloužím svým způsobem a zpaměti mši svatou a přijímám. Samozřejmě, všechno duchovně. Přitom doplňuji podle smyslu to, nač si nevzpomínám doslova. Modlím se díkyčinění.“ V Amersfoortu nabízel Titus svým spoluvězňům společné duchovní svaté přijímání.

Eucharistie, kontemplace, dobré skutky

Titus často opakoval, že „mystický kontemplativní život je plodem života eucharistického“. Eucharistie připravuje naše srdce pro přijetí daru kontemplace. A Bohem darovaná kontemplace vede ke konání dobrých skutků. Skupině mladých Titus řekl: „Dobré skutky nestačí samy o sobě; musí pramenit z vědomí, že je to právě naše spojení s Bohem, které nás zavazuje je konat.“